

עמוד 1				
13.49x35.22	2	עמוד 7	G גלובס - מגזין	03.06.2010 22875703-4
המשקם חברה לתעסוקת קשישים - 24260				

צילום: איל יצהר

פורטפוליו / ארנון שיבר

גיל: 66 ■ **תפקיד:** יו"ר טכנות המכניות לים התיכון - יבואני פיאט ואלפא רומיאו

דב לאוטמן: אדם מיוחד במינו: איש אופטימי, איש עשייה, שתורם לחברה בלי סוף. **נידוי:** כשאתה מנהל עסק אתה נתון לו את כישורי הניהול. אני לא מהגרס ולא טכנאי, התרומה שלי כמנכ"ל זה לא בתהליכי הייצור אלא בניהול כללי. כשמונהלים עסק רוצים להביא אותו לתוצאות - שהוא יצמח ושיהיה רווחי, שיתן תמורה מתאימה לבעלי המניות ושהעובדים ייהנו.

פרישה: ב-2006 החלטתי שנמרתי לעבוד, אחרי עשר שנים של ניהול חברה כמו דלתא אתה די מותש, או התחלתי לעסוק בדברים שאני אוהב, כמו השקעות פרטיות "של כסף", והייתי חבר בכמה דירקטוריונים. או פנה אליי שוב מיכאל לוי, ושאל אם אני מוכן לבוא לעזור עוד פעם בסמל"ת.

המשקם: זה פרק מעניין מאוד בחיי, כי זאת חברה שעברה טראומה. החברה הזאת מעסיקה כ-3,000 עובדים בעלי כושר עבודה מוגבל, בכל מיני רמות של נכויות, יש לה ייעוד עבודה מוגבל, בכל מיני רמות תקופות קשות וקיבלה ביקורת קשה ממבקר המדינה כתוצאה מכך הלך הביתה המנכ"ל, ומועצת המנהלים פוטררה. נדרש היה לבנות אותה מהתחלה. לפני שנתיים פנה אליי ראש הסוכנות היהודית, שהיא הבעלים של החברה יחד עם המדינה, ושאל אם אני מוכן להיות יו"ר מועצת המנהלים. הסכמתי, והצבתי תנאים כדי שלא יהיו לי מינויים פוליטיים. נכון להיום זאת חברה חדשה לגמרי, שכל התקציב שלה מיועד לצרכים שלשמש היא הוקמה, והלקוחות שלנו, שהם ציבור הנכים, הרבה יותר מרוצים מהתנאים ומהעבודה. נרחבי הארץ יש למעלה מעשרים מפעלים שמעסיקים אותם, ועוד עבודות מחוץ למפעלים.

פרם: בשנת 2000 קיבלתי את פרס חתן התעשייה. היה מרגש, אבל אני לא יודע איפה הוא נמצא עכשיו. **תפיסת עתיד:** אני חושב שבן אדם צריך לעבוד כל זמן שהוא יכול, ולתרום לעצמו, לחברה ולמשפחה. התוכניות שלי לשנים הבאות הן להיות פנסיונר. אין לי תוכניות מיוחדות לפנסיה, הייתי כבר בכל העולם, ואני לא מוחביב היאכטות או אני לא מתכוון לקנות יאכטה. מה שכן, היום אין לי אחריות של מנכ"ל או אני יכול להרשות לעצמי להיעדר לשבועיים ולנסוע לטייל.

צאלה קוטלר

אני: נהניתי בחיים, עשיתי דברים, הרווחתי כסף והתורה תרמה לי. לכן לא יזיק אם גם אני אתרום מומני לפעילות חברתית ואני היום יו"ר מועצת המנהלים של המשקם. **ילדות:** נולדתי בפתח תקווה בשכונת נווה עוז, ושם גדלתי. זאת שכונת פועלים ליד בית חולים בילינגטון. זה היה מקום קטן, אינטימי ונחמד. יש לי אחות אחת. אבא עבד בתנובה ואימא הייתה מורה לתפירה. היום זאת השכונה היוקרתית של פתח תקווה.

אקדמיה: את התואר הראשון בכלכלה ובמדעי המדינה עשיתי באוניברסיטה העברית, גרתי באתה תקופה במעונות בירושלים. זה היה בימים שלפני מלחמת ששת הימים, וירושלים הייתה או קטנה ונחמדה. את התואר השני עשיתי באוניברסיטת תל אביב, אבל לא סיימתי אותו פורמלית כי לא הגשתי עבודה אחת.

דיליה: אשתי פגשתי אותה בזמן הלימודים בירושלים, עברנו יחד לפתח תקווה כווג צעיר, והיום אנחנו גרים בסביון. יש לנו שלושה ילדים ונכד אחד. הבת שלי מתגוררת בארצות הברית, אז אנחנו נוסעים אליה הרבה. **התאחדות התעשייתיים:** ב-1970 התחלתי לעבוד בהתאחדות ככלכלן, ולאט לאט התקדמתי. מ-1981 הייתי המנכ"ל. באמצע שנות ה-80 הייתה תקופה איומה של משבר כלכלי, וכמנכ"ל הייתי מעורב בתוכנית הכלכלית שגיבשו הממשלה, ההסתדרות וההתאחדות.

פובנות מכניות לים התיכון: יש לי ידיד, שמו מיכאל לוי, והוא קנה את סמל"ת וביקש ממני להצטרף אליו ב-1990. הסכמתי, ובמשך שמונה שנים ניהלתי אותה. הייתי כבר בשל אותם ימים להיפרד מההתאחדות אחרי עשירי שנה, וזה התאים לי. באתה תקופה הסוכנות פרוחה והגיעה להיות מספר אחת במכירות מכוניות. אנחנו היבואנים של פיאט ושל אלפא רומיאו.

סקס אפיל: אני אוהב מכוניות, עשיתי כמה קורסים של נהיגה ספורטיבית, נהיגה על קרח ודברים משוגעים; נעשיתי לשם כך לאיטליה. למכוניות האיטלקיות יש סקס אפיל מיוחד, וקשה שלא להתאהב בהן.

דלתא: ב-1997 עזבתי את סמל"ת ועברתי לנהל את דלתא. דב לאוטמן הציב לי להיות מנכ"ל. ממכוניות עברתי לתחומים ולחיות. דלתא זאת חברה לא קלה, היא גלובלית ויש לה מפעלים בעולם, והתפוקות שלה נמכרות בארצות המערב. לשלוט במערכות כאלה זה עסק מורכב. החברה הגיעה להישגים יפים מאוד.